

ZLOMY A PÁ~ELOMY - XIII.

Neděle, 06 leden 2013

Á½e si na Silvestra zahraju na kytaru a budu se líbat s Petrou, protoÁ¾e se nemohla nabaÁ¾it jejího hitu "Keby bylo nieco", to by mÄ fakt nenapadlo. Ale jsem v tom váÁ¾nÄ nevinnÄ, patrnÄ by to uznala i šéfka mezinárodního svazu feministek. Hm .. kdyÁ¾ o tom tak pÄemýšlím, asi by neuznala.

Vypuklo to vlastnÄ aÁ¾ po pÄlnoci, kdyÁ¾ sousedi pÄišli po ohÄostroji gratulovat.

"Jé, vy hraje na kytaru? Tak pojÄte dolÄ, zazpíváme si."

UÁ¾ jsem dlouho nezabrnk a holky nebyly proti. Tedy kromÄ Majdy, ta se jen o pÄlnoci lehce probudila a pak zase zavÄmela víka. ZázraÄný dítÄ. PÄesnÄ takhle to dÄlal Pavlík, kdyÁ¾ byl mimino, asi do šesti let.

Vzal jsem kytaru a sešli jsme dolÄ do bývalé koÄárkárny, kde se obÄas barÄnictvo scházelo za rÄznými úÄely. Naposled jsme tu mÄli schÄzi skrzeva zvýšení plateb za teplo. Jak jinak.

Všiml jsem si, Á¾e obzvláštÄ pánské osazenstvo uÁ¾ mÄlo nahráno hodnÄ.

Dámy byly v nejlepši formÄ a jelikoÁ¾ jsme byli témÄÁ vrstevníci, nebyl problém najít společnou notu.

Prošli jsme od starých OlympicÄ pÄes standardní countryovky aÁ¾ ke tÄem Äunikum a kdovíÄemu ještÄ.

Ukázalo se, Á¾e Petra umí docela slušné zpívat a protoÁ¾e kytaÁme je jedno, jestli hraje slovenský nebo Äeský, doce jsme se rozezpívali.

Vypadalo to, Á¾e ji ta chÄipka pÄešla, zpívala od ucha k uchu a dokonce jsme bez problému zpívali i dvojhlasnÄ.

Pavlík obÄas odskoÄila zkontrolovat Majdu a nepila.

Byla to škoda, podzemní organizace mÄla pít pro armádu a nebyl dÄvod s ním šetÄit. Asi kolem druhé se sbalila Myška, pÄece jen to pro ní asi bylo trochu de-móde.

No a někdy ve čtyřech se rozhodla jít spát i Pavlínka.

"Klidně tu budete, ale já už nemůžu. Přijmu ti krásný nový rok, miláčku," políbila mě a zanechala ve víru přání.

Petra se přesadila rovnou ke mně, aby ostatní sousedky neměly důvod si myslet, že jsem k dispozici. Slušelo jí to potvoře.

Na chvíli si převzal kytaru soused druhého patra, takže jsem si mohl aspoň přepít.

"Idě ti to skvěle, Jirko," řekla mi Petra.

"Jsem rád, že už ti není blbě."

"No mně to povídej. Fakt už jsem se lekla, že jsem taky v jiném stavu."

"Cože? Jak tě to napadlo?"

"To šlovka napadne, když je mu pár dní blbě. Ale nakonec to byla jen chvilipka."

"Tak ještě, že tak."

"Ty, Petro?"

"Áno?"

"Ty mluvíš šesky, včimla sis?"

"No máš; na mne vplyv prostě."

Jo. Jasně. Takový jsem já.

"Zahraješ mi ješkaron;tě jednou Keby bolo nieco?"

"Jistě. Jen co se Láda rozhodne, Áže mi to zase predá."

Dlouho to netrvalo. Když Álově pár let nehraje, tak je to na těch prstíkách poznat. Bolí.

"Na!" vyjádřil se Láda asi za Átvrt hodky, vlastně jsem si jen trochu popil bublinek a ochutnal po domácí vyrobenej slivonešovicí.

"To pití není spatné, co to je?" zeptal jsem se.

"No z pecek - a pak jsme to ješkaron;tě promíchali se slivovicí."

"A co metanol?" zeptala se Petra.

"Nebojte se, tohle je v pořádku. A kdyby něco, tak si dejte pivo nebo bublinky, ono se to proěistí."

Zašekl jsem se, Áže letos určitě nic tvrdého pít nebudu, ale ochutnal jsem.

"Na zdraví a na novej rok .. a na to, Áže Áádnej konec světa nebude," vyzval k pořádku Karel, něco jako domovník.

Přičukli jsme si, pár sousedů se nějak objalo a rážně oblížlo a já jsem mezitím hrál.

Po páté ranní ušže to vypadalo na závěšnou. Někteřmí pospávali, jiní oběš zbledli a mizeli, prostě bylo toho dost. Ty př ušže jsem začal cítit taky, takžže jsem se rozhodl, Áže koněím.

"Ješkaron;tě tu moji, Jirko, prosím," ozvala se Petra. Myslel jsem, Áže ušže spí, cítil jsem ji celou dobu opěšnou o rameno.

"Tak jo, ale pak ušže pujdem."

Keby bolo nieco ...

Ještě jsme si broukali, když jsme odcházeli.

"Nechcem do schodů, zavolej výtah, ano?"

Výtah není bezpečné místo.

A už věc ne po závěrečné.

Věděl jsem, že to nemám dělat, ale už toho bylo v hlavě trochu moc

.

Bylo to sice jediné patro, ale cesta dlouhá.

Petru občas napadlo zastavit a sjet zase dolů, v podstatě to bylo poměrně veselé.

Když jsem tu pusou za odměnu dostal, až když jsme dojeli a dveře se otevřely...

ONA

Poslouchat to zpívání dole nebylo špatné. Horší je, když se rozhodnete jít spát a ono vám to pořád leze stoupačkama a kdoví čím ještě a do uší.

Občas jsem zaslechla Petru s tím jejím protivným Keby bolo nieco ... nikdy jsem si o sobě nemyslela, že umím zpívat, ale oprostě, že.

A navíc mě šve. Málem jsem s ní už skoro cítila, když to vypadalo na to, že bude mít malér.

Teď bych ji nejraději vyhodila rovnou. Sakra. Sakra.

Majda si vzdychla.

Jo. Nemáme to vůbec jednoduchý.

Koukla jsem na mobil, už půl hodinu se tu obracím jak kuře na roštu.

Houby kuře .. pošťádná slepice! Proč jsem je tam nechala spolu?

To je fakt jak u blbech.

Na chvíli jsem usnula, asi.

Vzbudily mě takové rány, nebo co.

Aha. Výtah. Ně kdo si zrovna teď bude blbnout ve výtahu.

Nenávidím silvestr!

Přetáhla jsem si polštář přes uši, ale nepomohlo to. Ježíš, co je tohle za debila? To se neumí trefit do patra, nebo co?

A ješ si občas otevře, aby celej barák slyšel, jak je mu veselo.

A dost!

Když mi došlo, že ten výťah zastavil u nás na patře, vyběhla jsem ven.

Kdybych měla tu šanci podělat, tak to prostě skončím.

Hodila jsem na sebe ten šupánek od jeřábka, u zrcadla trochu prošla vlasy ... jak na Nový rok, tak po celý rok ... a otevřela dveře na chodbu.

Bum.

Tak to se mi snad zdá.

Země se mi podtočila pod nohama.

Stalo se mi přesně to, čemu jsem se chtěla celý život vyhnout.

Petra visela Jirkovi na krku, on jí držel kolem pasu a líbali se jak vzteklý.

Nezmohla jsem se ani na slovo.

Nemohla jsem.

Něco mi ucpalo krk a jediný, co jsem dokázala, bylo trefit zpátky domů.

Ani nevím, jestli mě viděli. Patrně ne, kde by na to vzali čas.

Nenávidím Petru, nenávidím Jirku, nenávidím sebe.

Táťka nemá být šťastná, to je prostě kravina.

ROMAN